

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 371/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 70/2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. mája 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 70/2002 (ďalej len „namietané konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal na neprimeranú dĺžku namietaného konania, čo bolo dôvodom podania sťažnosti ústavnému súdu v roku 2014, a uviedol:

„... Ústavný súd prijal pod č. k. I. ÚS 377/2014-34 a dňa 28.10.2014 rozhodol, že základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15Ct 70/2002 porušené bolo. Ústavný súd Slovenskej republiky prikázal Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15Ct 70/2002, teda po 12 rokoch, konať bez zbytočných prietahov. ...

Sťažovateľovi bolo priznané zadostučinenie a bez ohľadu na jeho výšku sa týmto priznaním jeho psychický stav zmenil a jednoducho prestal pred tlakom žalobcu v spojení so súdom I. stupňa mať strach. ...

Po doručení nálezů Ústavného súdu sťažovateľ očakával, že súd bude konať bez prietahov. Predstavy sa nenaplnili a postup súdu sa javil akoby sudca rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky nečítal alebo minimálne nevzal na vedomie.

Okresnému súdu bol nález Ústavného súdu doručený dňa 01.12.2014. Bolo to v čase, keď bol odvolacím súdom (Krajský súd v Bratislave) sp. zn. 4Co 439/2014-521 rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13.12.2013, ktorý žalobu [REDAKOVANÉ] zamietol, doručený na súd I. stupňa. Od doručenia odvolacieho rozsudku, tj. odo dňa 12.01.2015 sudca Kurinec nekonal.

Súd v rozsudku, ktorým zamietol žalobu o trovách nerozhodol, hoci nešlo o vec komplikovanú. O trovách konania mal súd I. stupňa rozhodnúť do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozhodnutie o trovách absentovalo napriek tomu, že sudca žalobe vyhovel. Takýto prietah je zbytočný, no nie je nezákonný.

O trovách súd rozhodol dňa 02.03.2015 a uznesenie doručil 09.03.2015, a to až po sťažnosti právneho zástupcu zo dňa 24.02.2015.

Odpoveďou predsedu súdu bolo potvrdené, že súd musel o trovách rozhodnúť do 30 dní.

... Žalobca [REDAKOVANÉ] podal dňa 15.04.2015 proti uzneseniu o trovách konania odvolanie. Toto odvolanie však bolo sťažovateľovi doručené až 08.06.2015, a to potom, čo už Ústavný súd Slovenskej republiky prikázal konať bez prieťahov!“

Sťažovateľ vyslovil názor, že «pri prejednávanych veciach po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky a prikázaní konať bez prieťahov musí správa súdu, predseda či podpredseda zaviesť a vykonať iný kontrolný mechanizmus než vo veci, kde sa kontrolujú všeobecne záväzné lehoty a postupy.

Obhajca sa nestotožňuje so skutočnosťou, že po náleze porušenia práv predseda súdu deklaruje zvýšenú sledovanosť a iné nič neriešiace sľuby. Formálny byrokratický postup vedenia súdu bojací sa „porušiť“ nezávislosť sudcu má za následok, že sudca v tejto konkrétnej veci obdrží od účastníka konania vyjadrenie k odvolaniu žalobcu proti priznaným trovám v júni 2015 a spis sudca predloží spisovej kancelárii 07.07.2015 a tam zostane až do 21.03.2016.

Spis je na odvolací súd doručený dňa 21.03.2016!!! Konanie je vedené pod sp. zn. 4Co 115/2016 v senáte u [REDAKOVANÉ].

... sudca, ale ani predseda súdu nezistil, že vo veci sledovanej pre vydaný nález leží spis v spisovej kancelárii. To, že ide o bezdôvodný prieťah trvajúci celý rok, je výsledkom neskonalého neporiadku, nezodpovednosti a ľahostajnosti voči účastníkovi konania, občanovi a daňovníkovi tohto štátu. Ide o aroganciu mocenského aparátu a aroganciu sudcu, ktorý 14 rokov pracuje s vecou a tá sa mu „stratí“ z dohľadu odovzdaním do vlastnej spisovej kancelárie.».

Na základe uvedených skutočností namietal sťažovateľ porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Právomoc ústavného súdu sťažovateľ zdôvodnil využitím všetkých právnych prostriedkov, ktoré mu právne predpisy na jeho ochranu poskytujú, keďže 22. marca 2016 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), ktorý na sťažnosť odpovedal podaním z 22. apríla

2016 tak, že sťažnosť v časti zbytočných prietáhov v konaní spojených s predkladaním veci odvolaciemu súdu vyhodnotil ako dôvodnú.

Uplatnenie náhrady trov súdneho konania považoval sťažovateľ za nárok „*ohľadne ktorého existuje legitímna nádej na jeho uznanie súdom, keďže ide o majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy. Uplatnenie tohto nároku na súde považoval za domáhanie sa vlastníckeho práva v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, na čo sa vzťahuje aj základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 145/02 zo 16. októbra 2002).*“.

Sťažovateľ zároveň žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 €, čo odôvodnil tým, „*že právna neistota, v ktorej sa dlhodobo nachádza mu spôsobila nielen materiálnu, ale aj nemateriálnu ujmu spočívajúcu v tom, že už viac než 14 rokov sa nachádza v právnej neistote, stráca dôveru v právny a demokratický štát a spravodlivosť ako takú. Jeho okolie sa neustále domáha správy o priebehu konania, čo vždy u sťažovateľa vyvoláva psychickú traumú.*“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. *Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15Ct 70/2002 bolo hrubo porušené.*

2. *Porušovateľovi sa prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov.*

3. *Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie 15.000.- €..., ktoré je porušovateľ povinný vyplatiť sťažovateľovi do 60 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).*

4. *Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 363.79 €..., ktoré je porušovateľ povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Jozefa Holiča... do dvoch mesiacov od tohto rozhodnutia (nálezu).*“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 70/2002.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, v ktorom sa účastník konania ocitol.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa

ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Zákonná požiadavka bezprietahovosti konania nemôže byť vylúčená ani vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania podľa § 151 ods. 3 OSP, teda po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, ktorý procesný postup zvolil okresný súd v namietanom konaní. Uvedené ustanovenie v spojení s § 209a ods. 2 OSP (predloženie veci odvolaciemu súdu bez zbytočného odkladu) vymedzuje povinnosti okresného súdu smerujúce k právoplatnému rozhodnutiu o náhrade trov konania.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namietal zbytočné prietahy v dôsledku oneskoreného predloženia rozhodnutia o trovách konania odvolaciemu súdu, čo sa nepochybné udialo. Rovnaký prietah namietal sťažovateľ aj v sťažnosti podanej predsedovi okresného súdu podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. zákona o súdoch 22. marca 2016. Predseda okresného súdu na sťažnosť odpovedal listom z 22. apríla 2016 tak, že sťažnosť v časti zbytočných prietahov v konaní spojených s predkladaním veci odvolaciemu súdu vyhodnotil ako dôvodnú. Zároveň uviedol, že spis bol predložený odvolaciemu súdu až 21. marca 2016 v dôsledku administratívnej chyby kancelárie.

V čase zisťovania stavu konania sťažovateľom pred podaním sťažnosti predsedovi okresného súdu (ako to uvádza sám sťažovateľ) okresný súd začal vo veci konať predložením spisu odvolaciemu súdu, čím došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa pred podaním sťažnosti ústavného súdu. Takýto postup okresného súdu považoval ústavný súd za účinný prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd bol efektívny, v dôsledku čoho odpadol dôvod sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2016